

Arrest

nr. 107 104 van 23 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 104 298 van 3 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. In uw familie heerste een grondconflict tussen uw vader en diens achterneef Yor Mohammed. In augustus 2010 werkte u als bewakingsagent voor SSSI op FOB Thunder in Gardez, Paktya. De Taliban kwam te weten dat u voor de buitenlanders werkte en bedreigde u via uw vader. In augustus 2011 stopte u met uw werk voor SSSI en ging u naar Pul-e Charkhi in Kaboel om voor AMSSC te werken, eveneens als bewakingsagent. U kreeg bedreigingen via uw telefoon. Uw vader regelde uw vlucht uit Afghanistan. U verliet Afghanistan op 21 oktober 2012 en kwam op 23 oktober 2012 in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een badge van SSSI; een badge van AMSSC; een arbeidsovereenkomst voor SSSI; een arbeidsovereenkomst voor AMSSC; een bevestigingsbrief voor SSSI; twee foto's; uw taskara.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Taliban en omdat u thuis problemen had ten gevolge van een grondconflict tussen uw vader en zijn achterneef. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de toegangsbadges van AMSSC en SSSI die u voorlegt, niet stroken met uw verklaringen over uw tewerkstelling voor die bedrijven. De foto's op beide badges zijn identiek aan elkaar. Toen u bij de bespreking van uw badge voor AMSSC gevraagd werd waar de foto op de badge werd genomen, antwoordde u dat hij in het kantoor van AMSSC in Pul-e Charkhi is genomen (CGVS, p. 6). Nochtans was u bij AMSSC volgens uw verklaringen pas sinds augustus-september 2011 aan de slag en werkte u daarvoor, van augustus 2010 tot augustus 2011, voor SSSI in Gardez (CGVS, p. 4). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat op uw toegangsbadge voor SSSI, die volgens uw verklaringen begin augustus 2010 werd gemaakt, een foto prijkt die pas het jaar erop werd genomen. Eveneens bevreemdend en inconsistent zijn de verklaringen die u aflegt omtrent de door u neergelegde foto's. Zo verklaart u dat beide foto's in Pul-e Charkhi genomen zijn toen u voor AMSSC werkte (CGVS, p. 8 en 9). Op één van de foto's is echter duidelijk te zien dat u uw SSSI badge draagt (cfr. foto toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaart dit door te stellen dat u al in augustus 2011 voor AMSSC bent beginnen werken en dat u uw badge pas een maand later, in september 2011, kreeg (CGVS, p. 9) en dat u dus gedurende een maand uw badge van uw vorige werknemer gebruikte. Deze verklaring is echter niet bevredigend om meerderlei redenen. Zo is het ten eerste niet plausibel dat een bedrijf in een land als Afghanistan waar de veiligheidssituatie voor personeel van bedrijven die met buitenlanders samenwerken uiterst precair is, het risico neemt om het personeel dat instaat voor de veiligheid van en toegang tot het bedrijf een maand lang met de vervallen badge van een ander bedrijf te laten werken. Ten tweede verklaarde u al eerder dat u pas op één september 2011 bent beginnen werken voor AMSSC, wat ook de uitgiftedatum is van uw AMSSC badge is (CGVS, p. 4). Ook strookt deze verklaring niet met het tijdstip waarop volgens uw eerste verklaring deze foto's genomen zijn, namelijk de derde of vierde dag van oktober 2011 (CGVS, p. 9). Daarna wijzigt u uw verklaring en zegt u dat de foto's in augustus zijn genomen. Tevens is het ook vreemd dat u verklaart dat de maand die u in augustus voor AMSSC werkte uw proefperiode was en dat deze proefperiode maar één maand duurde, terwijl uw contract duidelijk vermeldt dat uw proefperiode voor AMSSC in september aanvangt en drie maanden duurt (CGVS, p. 9).

Verder stelde u tijdens het gehoor dat er gedurende het jaar dat u tewerk was gesteld door SSSI (tussen 1 augustus 2010 en 1 augustus 2011) geen aanvallen waren op FOB Lightning, uw werkplaats volgens de badge van SSSI, of FOB Thunder (cgvs, p.13). Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat FOB Lightning op 24 september 2010 werd aangevallen door opstandelingen. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat er op 24 september 2010, toen u daar bijna twee maand aan de slag was, wel degelijk een aanval plaats vond, zegt u dat er geen grote aanvallen met zelfmoordterroristen plaats vonden (CGVSP, p. 14). Nochtans blijkt uit informatie dat FOB Gardez, FOB Lightning en FOB Thunder die dag werden aangevallen door zelfmoordcommando's en dat bij die aanval vijf opstandelingen en één Afghaanse security guard het leven lieten. Met deze informatie geconfronteerd verklaart u ineens dat een zekere Tamin werd vermoord en dat u dat via uw neef bent te weten gekomen. Ook zegt u van deze aanval niet beter op de hoogte te zijn omdat u waarschijnlijk niet op uw shift was en dat uw collega's u erover hebben verteld. Het is vreemd dat u eerst verklaart van geen aanvallen op de hoogte te zijn en dat u daarna vertelt dat uw neef en collega's u van een aanval op de hoogte brachten. Ook is het vreemd dat u als lid van het bewakingspersoneel van een militaire basis niet beter op de hoogte bent van een dergelijke grote aanval op de basis, waarbij in totaal zes doden vielen onder wie iemand met een vergelijkbare functie als u.

Bovendien komt uw omschrijving van de taken die u bij SSSI zou hebben vervuld niet overeen met het profiel dat u zich in het kader van uw asielverzoek aanmat. U benadrukte tijdens het gehoor immers niet naar school te zijn geweest en bijna analfabeet te zijn (cgvs, p.9), terwijl u later tijdens het gehoor aangaf dat u op het einde van uw shift een verslag moet geven aan uw supervisor. Dit verslag bestond er volgens u in dat alle gebeurtenissen gedurende een shift werden genoteerd op een blanco blad. U zou ook zelf dergelijke rapporten hebben opgesteld (cgvs, p.12).

Het voorgaande laat toe te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw activiteiten bij verschillende veiligheidsfirma's in Afghanistan.

Inzake het grondconflict dient vooreerst gesteld dat u dit onderdeel van uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst in uw verklaring in de vragenlijst van de Commissaris-generaal onvermeld liet (Vragenlijst CGVS, p.3.5). Het verraad bij de taliban, waarvan u uw neef die uit was op de gronden van uw vader verdenkt, vermeldde u daarentegen wel zodat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat indien er een band zou zijn geweest met een ander element dat u tot uw vlucht leidde, u dit had aangehaald. Verder blijkt uit uw verklaringen dat er een verzoening is geweest tussen uw vader en zijn achterneef. Ook heeft uw vader, de officiële eigenaar van de betwiste gronden, aan zijn achterneef toegestaan om bepaalde gronden te bewerken en over de opbrengsten hiervan zelf te beschikken. U verklaart zelf dat uw vader dit deed om een verdere escalatie van het conflict te vermijden. Tijdens het gehoor bracht u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat uw neef geen genoeg zou hebben genomen met de overeenkomst met uw vader. De enige aanwijzing die u hiervoor zou hebben is uw vermoeden dat uw neef u bij de taliban zou hebben verraden (cgvs, p.8). Tot slot blijkt u er ook niet in te slagen enig bewijsstuk aan te brengen in verband met het grondconflict. Aangezien u beweert dat u door uw neef in het gezicht werd geschoten en dat er zich nog steeds een kogel in uw wang bevindt kan er minstens worden verwacht dat u hiervan een medisch attest voorlegt.

Concluderend moet worden gesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uw taskara houdt immers geen enkel verband met de door u aangehaalde problemen maar houdt enkel verband met uw identiteit. Wat betreft de toegangsbadges, contracten, foto's en bevestigingsbrief moet gesteld worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan deze documenten niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Chaharasiab van de provincie Kaboel. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat uw vader, die eigenaar is van 70 jerib grond en uw reis naar België bekostigde door voor 20 000 dollar aan grond te verpachten, u financieel kan steunen, zodat mag worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.1.1. Verzoeker stelt dat het feit dat de foto's op de badges identiek zijn geen enkel belang heeft bij de beoordeling van zijn asielrelaas. Verzoeker betwist niet dat de foto's identiek zijn, maar stelt dat de foto op de badge als bedoeling heeft om de drager van de badge te identificeren. Toen hij de oude foto hergebruikte, werd dit bij zijn nieuwe werkgever niet als een probleem ervaren. Verzoeker wenst wel te benadrukken dat het een misverstand betreft dat de foto op de badge voor AMSSC genomen werd in het kantoor van AMSSC. Integendeel, deze foto werd genomen in het kantoor van SSSI en dezelfde foto werd hergebruikt toen de badge van AMSSC werd aangemaakt. Verzoeker werpt verder op dat het gebruik van de oude badge slechts tijdelijk was, gedurende welgeteld één maand, en dat het

Commissariaat-generaal aanneemt dat documenten uit Afghanistan steevast worden vervalst. Volgens verzoeker spreekt het bijgevolg vanzelf dat, in een land als Afghanistan, bij veiligheidscontroles voornamelijk de bekendheid met de betrokkene een rol speelt en de badge van ondergeschikt belang is. Wat de proefperiode betreft, merkt verzoeker op dat het de werkgever vrijstaat om een contractueel voorziene proefperiode in te korten wanneer men van de geleverde prestaties van de werknemer tevreden is.

Verweerder stelt terecht in de verweernota: *“Verzoeker maakt post-factum niet aannemelijk dat het om een “misverstand” gaat. Verweerder verwijst naar het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal waaruit, in tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert, blijkt dat de vraagstelling bij de bespreking van de badge van AMSSC duidelijk was (zie gehoorverslag CGVS, p.6): “Badge AMSSC Weet u nog wanneer deze badge is aangemaakt? 04.09 denk ik, heb ik het gekregen. Die foto, hebben zij die getrokken of had u die zelf mee? Ze hebben die zelf getrokken.*

Waar hebt u die foto moeten laten trekken? Bij hun, in het kantoor. Waar ligt dat kantoor? In Pul-e Charkhi. Waar moest u die badge tonen? Aan de deur. Welke deur? Aan de deur van het kamp, als je binnen gaat. Ik moest die wel hebben, zonder kaart mogen wij niet binnen.”

Volgens zijn verklaringen was verzoeker evenwel pas sinds augustus-september 2011 aan de slag bij AMSSC en werkte hij daarvoor, van augustus 2010 tot augustus 2011, voor SSSI in Gardez (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat op zijn toegangsbadge van SSSI, die volgens verzoekers verklaringen begin augustus 2010 werd aangemaakt, een foto prijkt die pas het jaar daarop werd genomen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bij veiligheidscontroles in Afghanistan voornamelijk de bekendheid met de betrokkene een rol speelt en de badge van ondergeschikt belang is. Verzoeker verklaarde zelf tijdens het gehoor (p. 6) dat hij de badge moest hebben en tonen en zonder badge het kamp niet binnen mocht.

Het motief betreffende de proefperiode is een overtollig motief.

2.1.2. Met betrekking tot de aanvallen op de FOB Lightning werpt verzoeker op dat hijzelf niet rechtstreeks of persoonlijk betrokken geraakte bij de zelfmoordaanslag van 24 september 2010. Volgens verzoeker vormt dit op zichzelf een afdoende verklaring voor zijn gebrek aan kennis omtrent deze aanval.

Verweerder verwijst terecht naar de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat er gedurende het jaar dat hij was tewerkgesteld bij SSSI (tussen 1 augustus 2010 en 1 augustus 2011) geen (grote) aanvallen plaatsvonden op FOB Lightning, zijn werkplaats volgens de badge van SSSI, of FOB Thunder (zie gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Pas na confrontatie met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat FOB Lightning op 24 september 2010 werd aangevallen door zelfmoordcommando's en dat bij deze aanval vijf opstandelingen en één Afghaanse security guard het leven lieten, wijzigde verzoeker zijn oorspronkelijke verklaringen en stelde hij dat een zekere Tamin werd vermoord en dat hij dit via zijn neef had vernomen. Dergelijke incoherente verklaringen dragen niet bij tot de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Bovendien is het weinig aannemelijk dat verzoeker, als lid van het bewakingspersoneel van een militaire basis, niet beter op de hoogte is van een dergelijke grootschalige aanval op de basis, waarbij in totaal zes doden vielen onder wie iemand met een vergelijkbare functie als verzoeker.

De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigen en geen weerlegging zijn van het motief uit de bestreden beslissing. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.3. Met betrekking tot zijn taken en profiel stelt verzoeker dat hij slechts analfabeet is voor het schrijven van woorden en zinnen, maar dat hij wel cijfers kan noteren. Verzoeker noteerde enkel de uren en minuten waarop eventueel verdachte feiten of onregelmatigheden plaatsvonden, en deelde dit nadien per walkietalkie mee aan zijn supervisor. In geen enkel geval dienden er schriftelijke rapporten te worden opgemaakt waarbij de verschillende gebeurtenissen gedetailleerd moesten worden neergeschreven.

Terecht stelt de verwerende partij in haar verweernota: *“Verzoekers verweer dat hij slechts analfabeet is voor het schrijven van woorden en zinnen, maar dat hij wel cijfers kan noteren, is niet ernstig te noemen en doet geenszins afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Bovendien betreft het een verklaring post-factum die geen steun vindt in het administratieve dossier, daar verzoeker voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij of zijn collega’s alle gebeurtenissen tijdens hun shift noteerden en op het einde van hun shift een verslag moesten geven aan de supervisor (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12):*

“Die supervisor, waar zat hij? Aan de gate van de Amerikanen. Hun werk was met buitenlanders. En als onze shift er op zat moest ik een verslag geven aan de supervisor. Wat bedoelt u met een verslag? Alles werd genoteerd, wie is langs geweest met welke wagen en op welke uur welke wagen binnen kwam. Die papieren moesten wij op het einde van de dag afgeven. Kan u de namen geven van uw collega’s? Mohammad Rabani, Gulbuddin, Ahmad Basir, Demur, Mushtaba en Komran.

Wie schreef die verslagen op? Ik of mijn andere collega’s. Wij hadden de shift per twee, dus we mochten kiezen wie. Op wat voor papieren schreef u die verslagen. Gewoon blad, gewoon papier.

Stond daar al iets op, moest u iets invullen als op een formulier of was het blanco? Het was een blanco papier. De supervisor heeft het gevraagd. Hij zei dat het beter was om alles te noteren. Hij zei dat we zouden verantwoordelijk zijn als er iets mocht gebeuren.”

De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigen en geen weerlegging zijn van het motief uit de bestreden beslissing. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Wat betreft de ter zitting van 28 april 2013 neergelegde klachtbrief van verzoekers vader gericht aan het districtshoofd waarin de door verzoeker aangehaalde tewerkstelling bij veiligheidsorganisaties en bedreiging door gewapende mannen bevestigd worden wijst de Raad er op dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen op dit punt niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

Waar verzoeker ter zitting van 16 mei 2013 een summier psychologisch getuigschrift neerlegt waarin gesteld wordt dat hij symptomen heeft van posttraumatische stress wegens het geweld waarvan hij het voorwerp was in zijn land van herkomst is dit geen bewijs van zijn vervolging of bedreiging door de taliban.

Wat het medische attest betreft wijst de Raad erop dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.4. Verzoeker werpt op dat het grondconflict zelf voor hem slechts de oorzaak van zijn problemen met de taliban vormt. Volgens verzoeker is het bijgevolg geheel gerechtvaardigd dat hij hiervan geen melding maakte bij zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker voegt hieraan toe dat de vragenlijst van het Commissariaat-generaal zelf vermeldt dat uitsluitend de voornaamste problemen dienen te worden beschreven.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De bestreden beslissing stelt: *“Het verraad bij de taliban, waarvan u uw neef die uit was op de gronden van uw vader verdenkt, vermeldde u daarentegen wel zodat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat indien er een band zou zijn geweest met een ander element dat u tot uw vlucht leidde, u dit had aangehaald. Verder blijkt uit uw verklaringen dat er een verzoening is geweest tussen uw vader en zijn achterneef. Ook heeft uw vader, de officiële eigenaar van de betwiste gronden, aan zijn achterneef toegestaan om bepaalde gronden te bewerken en over de opbrengsten hiervan zelf te beschikken. U verklaart zelf dat uw vader dit deed om een verdere escalatie van het conflict te vermijden. Tijdens het gehoor bracht u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat uw neef*

geen genoeg zou hebben genomen met de overeenkomst met uw vader. De enige aanwijzing die u hiervoor zou hebben is uw vermoeden dat uw neef u bij de taliban zou hebben verraden (cgvs, p.8)."

Waar de bestreden beslissing stelt: *"Aangezien u beweert dat u door uw neef in het gezicht werd geschoten en dat er zich nog steeds een kogel in uw wang bevindt kan er minstens worden verwacht dat u hiervan een medisch attest voorlegt."* stelt de Raad vast dat verzoeker ter zitting een geneeskundig getuigschrift neergelegd heeft dat bevestigt dat er sporen van metaal, mogelijkerwijze een kogel, in zijn gezicht zijn.

Ter zitting verklaart de verwerende partij dat zij de werkelijkheid van het grondconflict waarin verzoeker en zijn vader betrokken zijn niet in twijfel trekt.

De Raad stelt vast dat de beschieting van verzoeker door zijn oom zeven jaar geleden plaats had en dat er daarna een verzoening heeft plaatsgehad. Verzoeker stelt dat zijn oom en neef hem en zijn vader willen uitschakelen en een manier vinden om hen het dorp te doen verlaten. De Raad stelt vast dat verzoekers vader in het dorp is blijven wonen en verzoeker zijn land pas verlaten heeft in oktober 2012, meer dan zes jaar na de aangehaalde feiten. Het verraad van verzoeker aan de taliban omwille van zijn werk voor een veiligheidsorganisatie heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker weerlegt bovenvermeld motief uit de bestreden beslissing niet.

2.2.5. Bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas is het binnenlands beschermingsalternatief (artikel 48/5 van de vreemdelingenwet) om aan de aangehaalde vervolging te ontsnappen een overtuigend motief. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een doelwit was van de taliban omdat hij een medewerker zou geweest zijn van een veiligheidsbedrijf.

2.2.6. Waar verzoeker stelt dat hij voldoende informatie aangedragen heeft ter ondersteuning van zijn asielrelaas, ook als men geen rekening houdt met de voorgelegde documenten, wijst de Raad naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet :

"De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat voortdurende mensenrechtenschendingen trieste realiteit zijn in Afghanistan, en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie, aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Ter illustratie haalt verzoeker het jaarverslag 2012 van Amnesty International aan.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt: *"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden*

toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Chaharasiab van de provincie Kaboel. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld."

De verwerende partij heeft zoals gevraagd door de Raad in zijn tussenarrest nr. 101 149 van 18 april 2013 informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, meer bepaald de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 21 maart 2013 en de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 22 maart 2013 neergelegd op 15 mei 2013.

Teneinde de verzoekende partij de gelegenheid te geven kennis te nemen van deze informatie en er eventueel op te reageren werden de debatten heropend en de verdere behandeling van de zaak uitgesteld tot de zitting van 27 juni 2013.

Uit de Regionale analyse (p. 8) blijkt dat het aantal AOG (*Armed Opposition Group*)-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruitging in 2012 in vergelijking met 2011. Het totaal aantal incidenten ligt redelijk hoog (819 voor 2012), maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (*Afghan National Security Forces*). AOG-operaties halen met 83 ongeveer niet meer dan 10% van het totaal.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in de streek van haar land van herkomst waar zij steeds gevestigd was sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (RvS 11 mei 2012, nr. 8472 (c)). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

De verzoekende partij vangt haar middel aan met een theoretische bespreking van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.5. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS